உ

சத்குரவே நம :

முப்பொருள் விளக்கம்

இஃது

திருக்களர்-

தி.மு. சுவாமிநாத உபாத்தியாயரால்

எழுதப்பட்டது.

புண்ணிய சீலர்களின் பொருளுதவியால்

சென்னை

"கார்டியன் பிரஸில்" பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1911

T15534
R005G02
T. 15534
சிரியர்
களப்பாள் குமரன்

உ

சத்குரவே நம :

முப்பொருள் விளக்கம்

இஃது

திருக்களர்-தி.மு. சுவாமிநாத உபாத்தியாயரால்

எழுதப்பட்டது.

புண்ணிய சீலர்களின் பொருளுதவியால்

சென்னை

"கார்டியன் பிரஸில்" பதிப்பிக்கப்பட்டது.

)11

பதிப்பாசிரியர்

களப்பாள் குமரன்

தமிழறிஞர் சைவச்செம்மல்.
திருக்களர் மு. சுவாமிநாத மாதவராயர்

பதிப்புரை

தமிழுக்கும், சைவத்திற்கும் தொண்டு புரிந்த அறிஞர் பலருள் **திருக்களர் மு. சுவாமிநாத மாதவராயரும்** ஒருவர். அவர்தமிழுக்கும், சைவத்திற்கும் உடல், பொருள், ஆவி ஆகிய மூன்றினாலும் தொண்டு புரிந்தவர். சற்றேறக் குறைய ஒரு நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் அன்னாரை நினைந்து போற்றும் அளவிற்கு அவரின் தொண்டு உண்மை மிக்கதாயிருந்தது என்பதை அவர்தம் ஆக்கங்களின் வழி அறியலாம். காலத்தால் அழிக்க முடியாத அவரின் தொண்டு இறவாப் புகழுக்குரியது. இவர் தோன்றிய குலமாகிய கள்ளர் குலத்திற்கு இவர் ஆற்றியுள்ள பணி மிகப் பெரியதாகும். அரசப் பரம்பரையைச் சேர்ந்த கள்ளர் இனத்தின் பெருமையைச் **சூரிய குலக்கள்ளர் சரித்திரம்** என்னும் நூல்வழி, வரலாற்று ஆதாரங்களைக் கொண்டு விளக்கியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இந்நூல் கள்ளர் குலத்திற்குக் கிடைத்த அரிய வரலாற்றுப் பெட்டகமாகும். வெள்ளையர் ஆட்சிக் காலத்தில் இவ்வினத்திற்கு ஏற்பட்டிருந்த பழியைத் துடைக்க இவரும் அரும்பாடுபட்டார் என்பதை இவர்தம் மாணவர்கள் இன்றும் பெருமையுடன் பேசுகின்றனர்.

வனப்பான உடல் வளத்தோடு அறிவுச் சுரங்கமாய்த் திகழ்ந்த இவர் திருக்களரில் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடம் ஒன்றினை அமைத்து ஏழை எளிய மாணவர்களுக்கு இலவசமாகக் கல்வியறிவு ஊட்டி வந்தார். இலக்கண, இலக்கியங்களையும், நீதி நூல்களையும் போதித்து வந்த இவர் ஒழுக்கத்தை உயிரினும் மேலாக மதித்துப் போற்றி வந்தார். எண்பத்தைந்து ஆண்டுகள் வாழ்ந்து மறைந்த இவர், தம் வாழ்நாள் முழுவதும் ஒரு சைவ ஞானியாகவே வாழ்ந்திருக்கிறார். இந்த மகானிடம் கல்வி பயின்ற மாணவர்

சிலர் திருக்களரில் இருக்கின்றனர். இந்த மகானைப் பற்றிச் சில செய்திகளை அறிய வேண்டி அவ்வூருக்குச் சென்றேன். எழுபது வயது முதியவர் ஒருவர் கண்களில் கண்ணீர் மல்க, "வாத்தியாரைப் பற்றிக் கேட்கிறீர்களா...? ஆள் நல்ல வாட்டசாட்டமா இருப்பார். கணுக்காலுக்கு மேலே ஏற்றிக் கட்டிய ஒரு நாலு முழவேட்டி, அதே அளவுக்கு மேலே ஒரு துண்டு போர்த்தியிருப்பார். கட்டை மிதியடிதான் அணிவார். அவர் தெருவில் நடந்து வந்தால் யாரும் சத்தமாகக் கூடப் பேச மாட்டார்கள்.அவ்வளவு மரியாதை. அவருக்குத் தெரிந்து தெருவில் யாரும் மீன் வாங்க மாட்டார்கள். வாத்தியார் வீட்டுக்கு எதிர் வீட்டுக்காரர் வேண்டுமென்றே மீன் வாங்குவார். வாத்தியார் தன் வீட்டுக்கு நேராக நின்று கொண்டு வெண்பாவில் ஒரு வசைப் பாட்டுப் பாடிவிட்டுச் சென்றுவிடுவார்". இப்படியாக அப்பெரியவர் வாத்தியாரின் பெருங் குணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டே போனார். அவரின் குருபக்தியை நினைந்து மெய் சிலிர்த்துப் போனேன். இம்மாணவரின் குருபக்தியே இப்படி என்றால் இவர் ஆசிரியரின் குருபக்தி அதைவிடக் குறைந்ததன்று. மகா வித்வான் திரு. மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களிடம் தமிழ்த்தாயின் தவப்புதல்வன் டாக்டர். உ.வே. சாமிநாதையர் கொண்டிருந்த குருபக்திதான் என் நினைவிற்கு வந்தது. இந்த மகான் தான் எழுதிய புத்தகங்களில் இஃது கருப்புக்களர் திருவருள், சுப்பைய சுவாமிகள் மாணாக்கர்களில் ஒருவராகிய திருக்களர் மு. சுவாமிநாத மாதவராயர் என்கிற மு. சுவாமிநாத உபாத்தியாயர் எழுதியது, என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார். தன் ஆசானைப் பற்றி ஒரு புத்தகமும் எழுதியுள்ளார்.

இவர் பிறப்பு, வளர்ப்பு, கல்வி போன்ற செய்திகளை விரிவாக அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. எனினும் இவர் எழுதிய 'திருக்களர் வைபவம்' என்னும் நூலில் சில குறிப்புகள்

இடம் பெற்றுள்ளன. அந்நூலிலும் இவர் தன்னைப் பற்றி எழுத வேண்டும் என்று எழுதவில்லை. திருக்களர் தேவஸ்தானத்தில் சிவத்துரோகம் செய்தோரைக் கண்டித்து எழுத, அதற்காகச்சிலர் இவரைத் தூற்றியுள்ளனர். அதற்குப் பதில் கூறும் முகமாகத் தம் குடிப்பெருமை, குலப்பெருமை, குணப்பெருமை முதலியவற்றை எடுத்துக் காட்டி, அவ்வழியில் வந்தவன், வாழ்பவன், பழி, பாவம் ஏதும் அறியாதவன் என எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அக்குறிப்புகளே இப்போது அவரைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள நமக்குத் துணை புரிகின்றன.

திருக்களர் பெருமை :

தாம் பிறந்து வளர்ந்து, தமிழுக்கும், சைவத்திற்கும் தொண்டாற்றிய "திருக்களர்" என்ற ஊரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது "கடல் புடை சூழ்ந்த நெடு நிலவுலகிலே, தண்டமிழ் மண்டலத்திலே எண்ணிறந்த கோடி திருத்தலங்களுளொன்றாயும், மூவரருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் பெற்ற திருத்தலங்களுளொன்றாயும்; தேவாரத் திருப்பதிகமுடைய (275) இருநூற்றெழுபத்தைந்து திருத்தலங்களுள் (7) ஏழு நீங்கலாக (268) இருநூற்றறுபத்தெட்டுத் தலங்களுளொன்றாயும், சோழவள நாட்டில் தேவாரத் திருப்பதிகமுடையனவாய் விளங்கும் (191) நூற்றுத் தொண்ணூற்றொரு தலங்களுளொன்றாயும் காவிரி நதிக்குத் தென்புறத் தேவாரமுடையனவாய் விளங்கும் (128) நூற்றிருபத்தெட்டுத் தலங்களுளொன்றாயும் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய ஒவ்வொரு திருப்பதிக முடையனவாய் விளங்கும் (105) நூற்றைந்து தலங்களுளொன்றாயும் விளங்கி நின்றது இத்தலம்" என்பார்.

கல்வியும் தொழிலும் :

கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்த சான்றோராய் விளங்கிய திரு. மாதவராயர் பல நூல்களை ஆக்கியதோடு களப்பாள் ஆதியப்பப் புலவர் இயற்றிய 'திருக்களர்ப் புராணம் என்னும் நூலையும் பதிப்பித்துள்ளார். திரு. மாதவராயர் பின்னத்தூர் ப்ரஹ்மஸ்ரீ அ. நாராயணசாமி ஐயரவர்களோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார். தாம் சேகரித்த பிரதிகளில், கல்வெட்டுகளில், செப்பேடுகளில் தமக்கு ஐயம் ஏற்படும்பொழுதெல்லாம் அவற்றைப் போக்க, திரு ஐயரவர்களையே நாடியுள்ளார். இந்த மகானின் அறிவுச்சுடரின் தூண்டுகோலாக திரு. ஐயரவர்கள் திகழ்ந்தார்கள். (இதை அவரே ஓரிடத்தில் பெருமையாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்) 'திருக்களர்ப் புராணம்' என்னும் நூலைப் பதிப்பித்ததோடு (1912) அதற்குக் கதாசாரங்கள், குறிப்புகள், கர்ண பரம்பரைக் கதைகள் முதலியவற்றோடு உரையும் வகுத்துள்ளார்.

திருக்களர் தேவஸ்தான விவகாரத்தில் சூழ்ந்து வந்த பகையை எதிர்த்து வென்றவர். அஞ்சா நெஞ்சத்துடன் 'தாம்' யார் என்பதை அப்பகைவர்களுக்குக் கூறுவதைக் கேட்போம். "பாரினிற் சிறந்த பருதியின் குலத்திலே இராதிராசனென்னஞ் சோழன் மரபிலே 'மாதயபட்டினம்' என்னும் திரு நகரத்தை இராசதானியாகக் கொண்ட 'மாதவராயன் ' என்னும் அரசன் கால் வழியிலே ஏணாட்டிய புகழ் சோணாட்டிடையிலே எந்நதிகளினுஞ் சிறந்த பொன்னி நதிப்பரப்பிலே அறந்திறம்பாத புறங்கரம்பை நாட்டிலே, பிறந்தோர், இறந்தோர், தரிசித்தோர், நினைந்தோர்' என்னும் நால்வகையோருக்கும் நற்கதியளிக்கும் மருக்கிளர் பொழில் சூழ் திருக்களர் பதியிலே, முருக மாதவராயருக்கு, பொதியம்மையார் திருவயிற்றிலே பிறந்தவரும்;

திருத்தில்லைச் சிற்றம்பலத்திலே கல்வி பயின்றவரும்; 'இரயில், சால்ட், போலீசு' என்னும் மூன்று டிபார்ட்மெண்டில் வேலை பார்த்தவரும், நாற்பது வருடங்களாக உத்தமத் தொழிலாகிய உபாத்திமைத் தொழில் நடத்தி வருகின்றவரும்" ஔவையார், தாயுமானவர், திருமூலர், பட்டினத்தடிகள், வள்ளலார் ஆகிய ஆன்றோர்கள் அருளிச் செய்திருப்பதற்கிணங்கப் புலால் உண்ணுதலைத் துறந்தும், செல்வம் நிலையாமை, ஆக்கை நிலையாமை ஆகியவற்றை நன்குணர்ந்திருப்பதாகவும், தம் கொள்கையை எடுத்துக் காட்டுகின்றார். இதற்கு மேலும் அவர் பெருமையாகக் கருதும் ஒன்றினையும் குறிப்பிட்டுள்ளார், இதோ அவ்வரிகள். "சபாநாயகப் பெருமானையே வழிபடு கடவுளாகக் கொண்டவரும்; திருமூலர் பரம்பரையில் 'சிவராச யோகேந்திர ஞானானந்தப் பெருவாரி தியாய், விருப்பு வெறுப்பற்ற சமரச சுவாநுபூதிக் கிருபா சமுத்திரமாய்' கருப்புக்களர் கிராமத்திலே சமாதியுற்று விளங்கும் 'ஓரிச்சேரி சுவாமிகள்' என்னும் திருவருள். சுப்பைய சுவாமிகளிடம் அனுக்கிரகம் பெற்றவரும் ஆகிய மு. சுவாமிநாத உபாத்தியாயர் என்பவர்" என்று தன்னைப் பற்றிக் கூறுவது முற்றிலும் உண்மை என்றே அவர் தம் மாணவர்கள் உரைக்கின்றனர்.

சிவத் தொண்டு :

திருக்களர் தேவஸ்தானம் பாவிகள் வசம் இருந்ததைக் கண்டு புழுங்கிய இந்த மகான் ஆலய நிர்வாகத்தைச் சீரமைத்துத் திருப்பணி செய்யப் பெரிதும் முயன்றார். களவு, காமம் முதலியவற்றின் இருப்பிடமாகக் கோயில் இருப்பதைக் கண்டு மனம் பதைபதைத்தார். கையில் ஒரு காசு கூட இல்லாது, இறைவன் திருவருளை மட்டுமே துணையாகக் கொண்டு கோயில் திருப்பணி முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். இந்த

நிலையில் அவர் உயிருக்கு இறுதி நேர்ந்த காலத்துங்கூட அவர் கலங்கவில்லை. கோயில் திருப்பணிக்காக அவர் சந்தித்த துன்பங்களும், தொல்லைகளும் கொஞ்சமல்ல. அதைப் பற்றி அவரே கூறுகின்றார். "1898-ஆம் வருடம் முதல் தஞ்சாவூர் சர்க்கிள் தேவத்தானங் கமிட்டியாரவர்களுக்கு ஓய்வின்றி எண்ணிறந்த 'மகசர், மனுக்கள்' எழுதினார். 'நீலலோசனி, யதார்த்தவசனி' என்னும் பத்திரிக்கைகளின் வாயிலாக இடைவிடாமல் கதறினார்... இத்தல சம்பந்தமாகவுள்ள வைகளையெல்லாம் ஒரே புத்தகமாகத் திரட்டியும், 1902-ம் வருடத்தில் அச்சிற் பதிப்பித்துக் கொண்டு போய், 'இரயில் மோட்டார்' இல்லாத அக்காலத்தில் 'தேவகோட்டை, காரைக்குடி' வகையறாத் தொண்ணூற்றாறு நகரங்களிலும் பரப்பினார். காரைக்குடிக்கடுத்த கோவிலூர் மடாலயத்தில் ஐந்தாங்குருமார்தமாயெழுந்தருளியிருந்த 'வீரசேகர மகாமுனிவர், திருச்சன்னிதானத்தில் சமர்ப்பித்து' வணங்கி விண்ணப்பஞ் செய்தார். இந்த நிலைமையில் தஞ்சாவூர் சர்க்கிள் தேவத்தானங் கமிட்டியில் கிருபாநிதியாகிய P.R. நடேச ஐயரவர்கள் புதிதாகத் தலைமைப் பதவி வகித்ததை மேற்படி மு. சுவாமிநாத உபாத்தியாயர் கேள்விப்பட்டு, காரைக்குடியிலிருந்தபடியே தஞ்சாவூருக்குப் போய் மேற்படி P.R.நடேச ஐயரவர்களுடைய காலில் விழுந்து இரண்டு கால்களையும் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு திருக்களர் கோவிலை நல்ல நிலைமைக்குக் கொண்டு வரக்கூடியவர்களைப் பஞ்சாயத்தார்களாக நியமித்திருக்கிறதாக வாக்களித்தால் கால்களை விடுவேன் இல்லையேல் உயிரை விடுவேன் என்று அழுது அரற்றினார். மேற்படி P.R. நடேச ஐயரவர்கள், K.திருவேங்கட முதலியாரவர்கள், V. அப்பாசாமி வாண்டையாரவர்கள், சாம்பமூர்த்திராயரவர்கள் இந்நான்கு கனவான்களும் திருக்களர்க்கோவிலை நல்ல நிலைமைக்குக் கொண்டு வரத் திருவுளங் கொண்டும், மேற்படி

மு. சுவாமிநாத உபாத்தியாயருடைய துக்கத்தை நிவர்த்தி செய்தும் வைத்தனர்."

இப்பெருமகனின் பெருமுயற்சியால் காடு மூடிக் கிடந்த திருக்களர் பெரிய கோவில் புதுப் பொலிவு பெற்றது. கோவிலூர் ஸ்ரீமத் வீரசேகரஞான தேசிக சுவாமிகளின் திருவுளப்படி மூன்று லட்ச ரூபாய் செலவு செய்து திருக்களர் கோவிலுக்கு மகாகும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது. "கலி ஐயாயிரத்துப் பன்னிரண்டுக்குச் சரியான (கி.பி. 1911) விரோதிகிருது வருடம், சித்திரை மாசம் குருவாரம் புனர்பூச நட்சத்திரங் கூடிய நற்றினத்தில் அட்டபந்தன மகாகும்பாபிடேகம்" நடைபெற்றுக் கோவில் நன்னிலைக்குத் திரும்பியது. திரு. மாதவராயருடைய பெருமுயற்சியால் சிவன் விரும்பி உறையும் திருத்தலங்களுள் திருக்களரும் ஒன்றானது.

தமிழ்ப் பணி :

இம்மகானின் சைவப் பணியும், தமிழ்ப் பணியும் அளவிடற்கரியதாகும். நவீன வசதிகள் ஏதுமில்லாத அந்தக் காலத்தில் நாடு முழுவதும் நடையாய் நடந்து நற்பணியாற்றியுள்ளார். இவரெழுதிய "சைவசமயமும் தமிழ்ப்பாடையும்" (1921) என்னும் நூலில் தமிழின் பெருமைகளை வியந்து போற்றியுள்ளார். அக்காலத்திலேயே தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தம் குறித்து அவர் எழுதியுள்ளவை குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். "நம்முடைய தமிழ்த் தேயத்திலே பூர்வீகத் தமிழர் மரபிலே பிறந்த தமிழர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்களால் கூடிய வரையில் முயற்சி செய்து ஆங்காங்கு பற்பல தமிழ்ப் பாடசாலைகளை ஏற்படுத்தி (இடைக் காலத்தில் சொரூப பேதமடைந்த ஞ, ணை, ஞெ, ஞே, லை, ளை, ரு, ரெு, னா, னை, னெ, னே இவ்வெழுத்துக்களுக்குப் பதிலாக

ஆதிகாலத்திலிருந்தபடி ணா, ணை, ணொ, ணோ, லை, ளை, றா, றொ, றோ, னா, னை, னொ, னோ இவ்வெழுத்துக்களை அமைத்தும், ஆரிய பாடையிலிருந்து சேர்ந்திருக்கும் ஜ, ஸ, ஷ, க்ஷ, ஹ இவ்வெழுத்துக்களில் வகையறா அறுபத்தைந்து எழுத்துக்களை நீக்கியும்) சுத்தத் தமிழில் யாவும் கற்கவும் கற்பிக்கவும் வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகின்றார்.

இவரெழுதிய நூல்கள் பல. இவற்றில் ஒரு சிலவற்றைத் தவிர ஏனைய எதுவும் கிடைக்கப் பெறவில்லை. இவரெழுதிய நூல்களைப் பற்றி இவரே குறிப்பிட்டுள்ளார். "திருக்களர்ப் புராணம், திருக்களர்ச் சார சங்கிரகம் திருக்களர் விளக்கம் (2,3,4 பாகங்கள்) திருக்களர் வீரசேகரஞான தேசிகர் சரித்திரம், களப்பாள் கசேந்திரவரதர் புராணம், களப்பாள் சிவசேத்திர விளக்கம், திருச்சிற்றேமம் சிவசேத்திர விளக்கம், திருவிடும்பாவனம் சிவசேத்திர விளக்கம், முப்பொருள் விளக்கம் (பசுமகிமை, விபூதி மகிமை, உருத்திராக்கம் மகிமை) திருக்கோட்டூர்ப் புராணம் நாற்பொருள் விளக்கம், (பசுமகிமை, விபூதி மகிமை, உருத்திராக்க மகிமை, பஞ்சாக்கர மகிமை) திருவிடைவாய் கல்வெட்டினின்று 1917-ம் வருடங் கண்டு பிடித்தது திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவிடைவாய்த் தேவாரம், சைவ சமயமும் தமிழ்ப்பாடையும், சூரியகுலக் கள்ளர் சரித்திரம், செந்தமிழாரம்பப் போதனாமுறை" என்னும் புத்தகங்களை அச்சிற் பதிப்பித்து பலருக்கும் இனாமாகக் கொடுத்தார். 'கள்வர் கோமான்' என்னும் பத்திரிகையும் நடத்தினார் என்ற செய்திகளை அறிய முடிகிறது.

களப்பாள் குமரன்

பதிப்பாசிரியர்

உ
சத்குரவே நம :

முப்பொருள் விளக்கம்

காப்பு

ஆனைமுக னாறுமுக னம்பிகைபொ னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியையுண் ணாடு.

வாழ்த்து

வானவர் வாழ்க முத்தீ மறையவர் மகிழ்ந்து வாழ்க
வானின மிகவும் வாழ்க வலைபுனல் சொரிக நாளுந்
தேனிமி ரலங்கல் வேந்தன் செழுமணிக் குடைமீ தோங்க
நாணிலத் திலகுஞ் சைவ நன்னெறி சிறக்க மாதோ.

திருச்சிற்றம்பலம்

1-பசு மகிமை

திருக்கைலாசத்திலே ஆயிரக்கால் மண்டபத்திலே சிவபெருமானது திருச்சந்நிதானத்திலே இடபத்துக்குப் பக்கத்திலே இருக்கும் கபிலநிறமுடைய நந்தை, கருநிறமுடைய பத்திரை, வெண்ணிறமுடைய சுரபி, புகை நிறமுடைய சுசீலை, செந்நிறமுடைய சுமனை என்னும் ஐவகைப் பசுக்களும் சிவனது திருவருளினாலே திருப்பாற் கடலிலிருந்து சிவபூசையின் பொருட்டும், யாகாதி கருமங்களின் பொருட்டும் பூமியில் உற்பவித்தன.

பசுக்களின் சிரத்தில் சிவபெருமானும், அடிக்கொம்பில் பிரம விஷ்ணுக்களும், நுனிக்கொம்பில் கோதாவரி முதலிய தீர்த்தங்களும் சராசரங்களும்,நடு நெற்றியில் உமாதேவியும், மேல்நாசியில் சண்முகக் கடவுளும், உள்நாசியில் நாகேசரும், காதுகளில் அசுவனி தேவரும், கண்களில் சந்திரசூரியரும், பல்லில் வாயுவும், நாவில் வருணனும், ஊங்காரத்தில் சரசுவதியும், இருதயத்தில் இயமனும், கெண்டைத் தலத்தில் இயக்கர்களும், உதட்டில் உதயாஸ்தமயன சந்திகளும், கழுத்தில் இந்திரனும், நெரியில் அருக்கர்களும், மார்பில் சாத்தியரும்,கால்களில் அனில வாயுவும், முழந்தாள்களில் மருத்துவரும், நுனிக் குளம்பில் நாகலோகத்தாரும், நடுக்குளம்பில் கந்தருவரும் மேற்குளம்பில் தேவமாதர்களும், முதுகில் உருத்திரரும், சந்திகளில் வசுக்களும், அரைப் பலகையில் பிதிர்களும், பெண் குறியில் சத்தமாதர்களும், அபானத்தில் இலக்குமியும் அடிவாலில் நாகேசரும், வால்மயிரில் சூரியனொளியும், மூத்திரத்தில் கங்கையும், சாணத்தில் யமுனையும், உரோமத்தில் முனிவர்களும், அடிவயிற்றில் பூமிதேவியும், முலையில் சமுத்திரமும், வயிற்றில் காருகபத்தியமும், இருதயத்தில் ஆகவனீயமும், முகத்தில் தக்கணாக்கினியும், எலும்பிலும் சுக்கிலத்திலும் யாகங்களும், எல்லா அவயவங்களிலும் கற்புடை மகளிரும் வசிப்பனவாம்.

பசுக்களை ஓட்டும்போது கொஞ்சமேனும் வருத்தாமல், இரக்கத்தோடு பலாசங்கோலினால் மெல்ல ஓங்கி போ போ என்று ஓட்டல் வேண்டும். பசுக்களுக்குச் சாலையை விதிப்படி இயற்றி, ஆற்றுமண், ஓடைமண், புற்று மண், வில்வத்தடிமண், அரசடி மண் என்பவைகளால் நிலப்படுத்து,

ஈனாப்பசுக்கள், சூலுடைய பசுக்கள், இளங்கன்றுப் பசுக்கள், முதிர் கன்றுப் பசுக்கள், கன்றிழந்த பசுக்கள், கிழப் பசுக்கள் முதிர் கன்றுகள் இளங்கன்றுகள் நோயுற்ற கன்றுகள் என்னும் இவைகளுக்கு இடங்கள் தனித்தனியமைத்தல் வேண்டும். தினந்தோறும் கோசல கோமயங்களைத் தூரத்தே அகற்றிச் சுத்தி செய்து, கொசுகு உண்ணி முதலியன வந்து, துன்பஞ் செய்யா வண்ணம், தூபதீபங் காட்டல் வேண்டும். சாலையெங்கும் பூமாலை கட்டல் வேண்டும். பசுக்களைச் சாலையினுள்ளே சுவத்தி என்னும் சொல்லைச் சொல்லி மெல்ல மெல்லப் புகுவித்து, சிரத்தையோடு புல்லாவது வைக்கோலாவது வைத்தல் வேண்டும். நோயுற்ற பசுக்களுக்கு வேறு இடம் அமைத்து,மருந்து கொடுத்துக் காப்பாற்றல் வேண்டும். அஷ்டமிதோறும் பசுக்களை நீராட்டிப் பூச்சூட்டி அன்னமுந் தண்ணீரும் ஊட்டித் தூபதீபங்காட்டி வணங்கல் வேண்டும். பசுக்களை வெயிற் காலத்திலே சோலைகளிலும், மழைக்காலத்திலே மலைச்சாரல் வனங்களிலும், பனிக் காலத்திலே வெயில் மிகுந்த வெளிகளிலும் இடர் உறாவண்ணம் மேய்த்தல் வேண்டும். பசுக்கள் தரும் பால் தயிர் நெய் கோசலம் கோமயம் என்னும் பஞ்ச கவ்வியங் களையும் சிவபெருமானுக்கு அபிஷேகம் பண்ணுவித்தல் வேண்டும். கன்றீன்று இரண்டு மாசஞ் செல்லும் வரையில் பாலைக் கன்று பருகும்படி விட்டுப் பின்பு கறத்தல் வேண்டும். கன்று பால் உண்டு விடுத்த முலையை ஜலத்தினால் கழுவி கறத்தல் வேண்டும். கபிலை நிறப் பசுவின் பாலைச் சிவனுக்கே கொடுத்தல் வேண்டும். பசுக்களைப் பகைவர் கவரின் அவரை எதிர்த்துக் காத்தல் வேண்டும். காத்தல் அரிதாய வழி உயிர் துறந்தோர் சிவபதம் பெறுவர்.

பசுக்களைக் காணினும் தீண்டினும் தீவினைகள் நீங்கி நல்வினைகள் ஓங்கும். பசுக்கள் இம்மை மறுமை இரண்டினும் பயனைத் தரும். பசுக்களின் பெருமையை உணர்ந்து அவைகளை வலஞ்செய்து துதித்து வணங்கிப் புல்லுக் கொடுப்போர் சிவலோகத்தையடைவர். பசுக்கள் தங்குமிடங்களில் ஆவுரிஞ்சுகல் நாட்டுதலும், சிவனுக்கும் ஆசாரியருக்கும் பசுவைத் தானஞ் செய்தலும், குற்றமற்ற இலட்சணங்களையுடைய இடபத்தைச் சிவசந்நிதானத்திற்குத் தானஞ் செய்தலும், சிவபெருமானது திருப்பணியின் பொருட்டுச் சகடத்திற்கு எருது கொடுத்தலும், இளைத்த பசுவை வாங்கி வளர்த்தலும் பெரும் புண்ணியங்களாம்.

பசுக்களை இடர் நீங்கக் காக்காதவர்களும், காக்காத பாவிகளைத் தண்டியாத அரசனும், பூசை செய்யாதவர்களும், கோபித்து அதட்டி அடித்தவர்களும், இருப்புக் கோலை நெருப்பில் பழுக்கக் காய்ச்சிச் சுட்டவர்களும், சுடுவதற்கு உதவி செய்தவர்களும், காதறுத்தவர்களும், காதறுத்தற்கு உதவி புரிந்தவர்களும், வால்மயிர் அறுத்தவர்களும், கன்றிழந்த பின்பு கறந்தவர்களும், கன்றீன்று இரண்டு மாதமாவதற்கு கறந்தவர்களும், மறு சுரப்பிட்டுக் கறந்தவர்களும், கறந்து சிவபெருமானுக்கு அபிஷேகம் செய்யாமல் உண்டவர்களும், புல்லும் தண்ணீரும் அருத்தாமல் கட்டி வைத்தவர்களும் நரகத்தில் வீழ்ந்து துன்புறுவர். மலட்டுப் பசு இடபம் இவற்றின் மேல் பாரமேற்றினவர்களும், இடபத்தின் மேல் ஏறினவர்களும் நரகத்தில் வீழ்ந்தமிழ்ந்துவர். கன்றுக்குப் பால் விடாமற் கறந்தவர்கள் நரகத்தில் வீழ்ந்து நெடுங்காலம் வருந்திப் பின்பு

பூமியிலே பிறந்து பசி மிகுதியினாலே இரந்துண்டு வருந்துவர். புலையர்கள் பசுக்களின் சாலையிலே புகுந்தார்களாயின் எண்ணில்லாத காலம் எரிவாய் நரகத்தில் வீழ்ந்துழல்வார்கள். அவர்களுக்குப் பரிகாரமில்லை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

2. விபூதி மகிமை

சர்வசங்கார காலத்திலே ஸ்ரீ சிவபெருமான் தமது நெற்றிக் கண்ணெருப்பினாலே எல்லாப் பொருள்களையும் நீறாக்கி, அந்நீறு தமது திருமேனி முற்றுந்தோயுமாறு திருநிர்த்தனஞ் செய்து, முடிவில் முன்போல் உலகத்துள்ள யாவற்றையுந் தோற்றுவித்து, தமது திருமேனியிற் படிந்திருந்த திருநீற்றைத் தம் கரத்தால் வழித்து, தமது வாகனமாகிய இடபத்தின் முன் எறிந்தனர். அந்த இடபம் அந்நீற்றையுட் கொண்டு தனக்குப் பக்கத்திலேயிருக்கும், நந்தை, பத்திரை, சுரபி, சுசீலை, சுமனை என்னும் பசுக்களிடம் விட்டது. அப்பசுக்கள் சிவனது திருவருளினாலே திருப்பாற்கடலில் இருந்து, சிவபூசையின் பொருட்டும் யாகாதிகளின் பொருட்டும் பூமியில் தோன்றின. இதனால் பசுக்களின் சாணம் விபூதிக்கு மூலமாயிற்றெனவும்; சர்வ சங்கார காலத்திலே சிவபெருமான் எல்லாத் தேவர்களையும் சகல அண்டங்களையும் நெற்றிக்கட் பொறியினாலே சாம்பலாக்கி, அந்தச் சாம்பலைத் தமது திருமேனி முற்றும் பூசிக் கொண்டு திரும்ப முன்போல் எல்லாத் தேவர்களையும் சகல அண்ட சராசரங்களையுந் தோற்றச் செய்து, அந்த நீற்றுக்கறிகுறியாகச்

சகல தேவர்களும் அவயவங்களில் வசிக்கப்பெற்ற பசுக்களின் சாணத்தை நீறாக்கி யாவரும் பூசிக் கொள்ளும்படி விதித்தருளினர். இதனால் பசுக்களின் சாணம் விபூதிக்கு மூலமாயிற்றெனவுங் கூறுவதால் விபூதி சிவசின்னங்களுளொன்றாயிற்று.

இது வைதிக விபூதி இலெளகிகவிபூதி என இருவகைப்படும் பெரும் பிரிவினையுடையது. இவற்றுள் வைதிகவிபூதி புராதனி, சத்தியோசாதையென இருவகைப்படும். புராதனி பிரமன் யாககுண்டத்திலும், சத்தியோசாதை அந்தணர்கள் யாககுண்டத்திலும் உண்டாவது. இவ்விருவகை விபூதியும் மறையோர் முதலிய மூன்று வருணத்தவர்களும் அணியத்தக்கது.

இலெளகிகவிபூதி, சைவவிபூதி, அசைவவிபூதி என இருவகைப்படும். இவற்றுள் சைவவிபூதி கற்பம், அநுகற்பம், உபகற்பம் என மூன்று பிரிவினையுடையது. அதாவது (க) ஈன்றணணியதும், ஈனாததும், சூலுடையதும், இருகன்றீன்றதும், முதிர்ந்த கன்றுடையதும், கன்றிழந்ததும், நோயுடையதும், மலடும், மலந்தின்பதும், வளைந்த காதுள்ளதும், கொம்பொடிந்ததும், வாலற்றதும், வயது முதிர்ந்ததுமாகிய இவை போன்ற குற்றங்களின்றி வயலில் நெற்றாள் மேய்ந்து வரும் பசுக்களின் சாணத்தைப் பங்குனி மாசத்து அஷ்டமி, சதுர்த்தசி, பௌர்ணிமி என்னுந் திதிகளிலே, பூமியில் வீழ்வதன் முன்னர் சத்தியோசாத மந்திரஞ் சொல்லித் தாமரையிலையில் வாங்கி வழும்பு போக்கி வாமமந்திரங்கூறிப் பால் தயிர் நெய் கோசலம்

கோமயம் என்னும் *பஞ்சகவ்வியம் வார்த்து, அகோரமந்திரமோதிப் பிசைந்து, தற்புருடமந்திரஞ் செபித்துக் கைகொண்ட அளவு உருட்டி, வெயிலில் உலர்த்தியாயினும் உலர்த்தாமலாயினும் ஓமத்தீயாகிய சிவாக்கினியில் நன்றாக வேகவைத்து, சூடு தணிந்து ஆறிய பின்பு ஈசானமந்திரம் புகன்று எடுத்து, புது வஸ்திரத்தினால் வடித்துப் புதுப்பாண்டத்திலிட்டுக் காயத்திரி மந்திரம் நவின்று சுத்தமான இடத்தில் வைத்து, மல்லிகை, முல்லை, சிறு சண்பகம், பாதிரி முதலிய சுகந்த புஷ்பங்களைப் பெய்து, புதுவஸ்திரத்தினால் வாயைக் கவசஞ் செய்து வைத்துக் கொள்வது கற்பமாகும்; (உ) வனத்திலும் பசு மந்தையிலும் தானே விழுந்து உலர்ந்து கிடக்கும் சாணத்தை, சித்திரை மாசத்திலே, சத்தியோசாத மந்திரஞ் செபஞ் செய்து எடுத்து வந்து பொடித்து, வாமமந்திரம் நவின்று பஞ்சகவ்வியம் வார்த்து, அகோரமந்திர மொழிந்து பிசைந்து, தற்புருடமந்திரம் புகன்று, கைகொண்ட உண்டைகள் செய்து, வெயிலில் உலர்த்தியேனும் உலர்த்தாமலேனும் சிவாக்கினியிலிட்டு, நன்றாக வேகவைத்து, சூடு முழுதுந்தணிந்து ஆறிய பின்பு, ஈசான மந்திரமோதி எடுத்து, புதுவஸ்திரத்தினால் வடிகட்டி, புதுப் பாண்டத்தினுள்ளிட்டு, காயத்திரி மந்திரஞ் செபித்துச் சுத்தமான இடத்தில் வைத்து, மல்லிகை முதலிய சுகந்த புஷ்பங்களிட்டு, புதுவஸ்திரத்தினால் கவசஞ்செய்து வைத்துக் கொள்வது அநுகற்பமாம்; (ங) வனத்தில் காட்டுத்தீயால், இயல்பாகவே வெந்து கிடக்குஞ் சாம்பலை சத்தியோசாத

*பஞ்சகவ்வியம்-பால் ஐந்து பங்கும், தயிர் மூன்று பங்கும், நெய் இரண்டு பங்கும், கோசலம் ஒரு பங்கும், சிறிது சாணமுங் கொண்டது.

மந்திரங் கூறியெடுத்து வந்து, வாமமந்திரமோதிப் பஞ்ச கவ்வியம் பொழிந்து அகோரமந்திர மொழிந்து பிசைந்து தற்புருடமந்திரஞ் செபித்து உண்டைகள் செய்து சிவாக்கினியிலிட்டு விளைவித்து ஈசானமந்திரம் புகன்று எடுத்து புது வஸ்திரத்தில் வடிக்கட்டி புதுப்பாண்டத்தினுள் வைத்து அந்தப் பாண்டத்தைக் காயத்திரி மந்திரம் நவின்று சுத்தமான தானத்தில் வைத்து அதனுள் சுகந்த புஷ்பங்களைப் போட்டு புதுவஸ்திரத்தினால் வாயைக் கட்டி வைத்துக் கொள்வது உபகற்பமென்பர்; இந்த மூன்று வகை விபூதியும் சிவதீக்கையையுடைய எல்லா வகுப்பினரும் அணியத்தக்கது.

அசைவ விபூதி-இதை அகற்பமெனவுங் கூறுவர். இது இருவகைப்படும். அதாவது (க) தை மாசி மாதங்களில் செந்நெற்றாள் மேய்ந்து வரும் பசுக்களின் சாணத்தை யெடுத்து வந்து, கோசலம் பெய்து பிசைந்து கைகொண்ட அளவு உண்டைகள் செய்து வெயிலில் உலர்த்தி மாசி மாசத்து அபரபக்கஞ் சதுர்த்தசிதிதியிலேனும் வேறு தினத்திலேனும் நெற்பதர் அல்லது உமியோடு சேர்த்து, அக்கினியிட்டுத் தகித்து சூடு தணிந்து ஆறிய பின்பு எடுத்து பாண்டத்திலேனும் சுரக்குடுக்கையிலேனும் வைத்துக் கொள்வதும்; சிவாலயத்து மடைப்பள்ளியிலும் சிவனடியார் மடைப்பள்ளியிலும் விளைவதுமாம். இந்த விபூதி சிவதீக்ஷையில்லாத வர்கட்குரியது. (உ) காடுகளில் தானாக விளைந்து கிடப்பதாம். இவ்விபூதி சங்கர ஜாதியார்கட்குரியது.

விபூதி-ஆன்மாக்களுக்கு ஐசுவரியத்தைத் தருதலால் பூதியெனவும், சிவத்துவத்தை விளக்குதலால் பசிதமெனவும்

மலத்தைக் கழுவுதலால் சாரமெனவும் பேய் பிணி முதலியவற்றால் வருந்துன்பங்களை நீக்குதலால் காப்பு எனவும் சகல பாவங்களையும் தகித்தலால் பற்பம் அல்லது நீறு எனவும் பெயர் பெறும்.

விபூதியைப் பன்னிரண்டு விரல் உயரமும் எட்டு விரல் அகலமுமுடையதாய் மான்றோல், புலித்தோல், பட்டு முதலியவற்றில் தைத்த பைகளிலேனும் சம்புடத்திலேனும், வில்வக்குடுக்கையிலேனும் எடுத்து வைத்துத் தரித்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

விபூதிப்பையை விபூதிக் கோயிலென்று கூறுவர். விபூதியைச் சதாசிவமென்றும், விபூதிக் கோயிலை உமாதேவியென்றும், விபூதிக் கோயில் தைத்துள்ள நூலைப் பிரமதேவரென்றும், விபூதிக்கோயில் கட்டுங்கயிற்றை விஷ்ணுமூர்த்தியென்றும் வேதாகமங்கள் கூறுகின்றன.

கரிய நிற விபூதி கொடிய ரோகத்தைக் கொடுக்கும். சிவந்த நிற விபூதி கீர்த்தியைப் போக்கும். புகைநிற விபூதி ஆயுளைக் குறைக்கும். பொன்னிற விபூதி வறுமையைத் தரும். வெண்ணிற விபூதி எண்ணில்லாத புண்ணியப் பேற்றையளிக்கும். இதினின்று சித்தசுத்தியும் அதினின்று ஞானப்பிரகாசமும் அதிலிருந்து முத்தியுமுண்டாம். இதனால் கருநிற விபூதி, செந்நிற விபூதி, புகைநிற விபூதி, பொன்னிற விபூதி இவற்றைத் தரிக்கலாகா. வெண்ணிற விபூதியே தரித்தல் வேண்டும்.

சந்தியாகால மூன்றினும், சூரியோதயத்தினும், சூரியாஸ்தமயனத்தினும், ஸ்நானஞ் செய்தவுடனும், பூசைக்கு முன்னும் பின்னும், போசனத்துக்கு முன்னும் பின்னும், நித்திரைக்கு முன்னும் பின்னும் மலசலமோசனஞ் செய்து சௌசம்பண்ணி ஆசமித்த பின்னும், பூனை முதலிய அசுத்த பிராணிகள் தீண்டிய போதும் விபூதி அவசியம் தரித்தல் வேண்டும்.

விபூதி தரிக்கு முறை உத்தூளனம், திரிபுண்டரம் என இருவகையாம். அதாவது (க) கிழக்கு முகமாகவேனும் வடக்கு முகமாகவேனும், நின்றாயினும் இருந்தாயினும், பைகள் சம்புடம் வில்வக்குடுக்கை சுரைக்குடுக்கை என்பவற்றுளொன்றில் வைத்திருக்கும் விபூதியை வலக்கையால் எடுத்து, நிலத்திலே சிந்தாவண்ணம் அண்ணாந்து, "சிவசிவ" என்று சொல்லி நடுவிரல் மூன்றினாலும், சிரம் நெற்றி மார்பு வயிறு கைகள் முதலிய தானங்களெங்கும் ஏகமாய்த் தரித்துக் கொள்வது உத்தூளனமாம் (உ) சரீரசுத்தி செய்து கொண்டு, முழந்தாளுக்குக் கீழ்ப்பட்ட தண்ணீரில் நின்று கொண்டேனும், சுத்தமான இடத்திலிருந்து கொண்டேனும் சிவத்தியானத்துடன் வலக்கரத்தால் விபூதியை எடுத்து இடக்கரத்தில் வைத்து விதிப்படி சுத்தி செய்து சம்ஹிதாமந்திரத்தால் அபிமந்திரித்து நீரிற் குழைத்துச் சிரம், நெற்றி, மார்பு, கொப்பூழ், இரண்டு முழந்தாள்கள், இரண்டு புயங்கள், இரண்டு முழங்கைகள், இரண்டு மணிக்கட்டுகள், இரண்டு விலாப்புறங்கள், முதுகு, கழுத்து ஆகிய பதினாறு இடங்களிலும், முறையே நெற்றியில் இரண்டு கடைப்புருவ

நீளமும், மார்பிலும் புயங்களிலும் அவ்வாறங்குல நீளமும், மற்றைத் தானங்களில் ஒவ்வோரங்குல நீளமுமாக வளையாமலும், இடையறாமலும், ஒன்றையொன்று தீண்டாமலும், அதிகம் அகலாமலும், இடைவெளி ஒவ்வோரங்குலமிருக்கும்படி தரித்துக் கொள்வது திரிபுண்டரமாம்.

உத்தூளனம் தரித்துக் கொண்டு அதன்மேல் திரிபுண்டரமணிதல் வேண்டும். தீட்சையுடையவர்கள் சந்தியாகால மூன்றினும் சலத்திற் குழைத்தும், மற்றைய காலங்களில் சலத்திற் குழையாமலும் தரிக்கலாம். தீக்ஷையில்லாதவர்கள் மத்தியானத்திற்கு முன் சலத்திற்குழைத்தும், மத்தியானத்திற்குப்பின் சலத்திற் குழைக்காமலும் அணியலாம். திரிபுண்டரந் தரித்துக் கொள்ளும் போது விலாப்பக்கங்களிரண்டையும் நீக்கிக் காதுகளிரண்டையுங் கொள்வதும், முழங்கைகளையும் மணிக்கட்டுகளையும் நீக்கிப் பன்னிரண்டு தானமாகக் கொள்வதுமுண்டு. திரிபுண்டரம் அளவுக்குக் கூடும்படி தரித்தாலும், அளவுக்குக் குறையும்படி தரித்தாலும் குற்றமாம்.

சிவசந்நிதியிலும், ஆசிரியரும், சிவனடியார்களும் கொடுக்கும் விபூதியை எந்தக் காலத்திலும் அணிந்து கொள்ளலாம். சிவசந்நிதியிலும், குருசந்நிதானத்திலும், சிவனடியார் திருமுன்னிலையிலும், சிவாக்கினிக்கெதிரிலும் விபூதி தரித்துக் கொள்ளாமல் கொஞ்சந் திரும்பி நின்று தரித்துக் கொள்ளல் வேண்டும். ஆசாரியராயினும், சிவனடியாராயினும் விபூதி தந்தால் மூன்று தரமாயினும் ஐந்து

தரமாயினும் நமஸ்கரித்து, எழுந்து கும்பிட்டு, இரண்டு கைகளையும் நீட்டி, இடக்கையின் மீது வலக்கையை வைத்து, வாங்கித் தரித்துக் கொண்டு மீட்டும் நமஸ்கரித்தல் வேண்டும்.

திருக்கோயில்களிலிருந்து விபூதிப் பிரசாதம் தீக்ஷை முதலியவற்றால் தம்மிலும் மேம்பட்டவர்கள் கொண்டு வந்தால், அவர்களுடைய திருவடிகளில் மூன்று தரம் நமஸ்கரித்து, வாங்கித் தரித்துக் கொள்ளல் வேண்டும். தம்மிலும் தாழ்ந்தவர்கள் கொண்டு வந்தால், அந்த விபூதிப் பிரசாதத்தை, சுத்தமான ஒரு ஆசனத்தில் வைக்கச் செய்து, சுகந்த மலர்களால் அருச்சித்து, வணங்கியெடுத்துத் தரித்துக் கொள்ளல் வேண்டும். நிலத்தில் விபூதி சிந்தும்பக்ஷத்தில் அந்த விபூதியையெடுத்து விட்டு அந்தத் தலத்தைச் சுத்தி பண்ணல் வேண்டும்.

ஒரு கையால் வாங்கிய விபூதியும், விலைக்குக் கொண்ட விபூதியும், தீக்கையில்லாதவர்கள் தந்த விபூதியும் அணியலாகாது. தலையை நடுக்கிக் கொண்டும், தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டும், சிரித்துக் கொண்டும், நடந்து கொண்டும், படுத்துக் கொண்டும், அசுத்த நிலத்திலிருந்து கொண்டும், ஒரு விரலாலும், சண்டாளர் முன்னும், சிவநிந்தகர் முன்னும் விபூதி தரிக்கலாகாது. வட்டமாகவும், சதுரமாகவும், சூலம்போலவும் விபூதி தரிக்கக்கூடாது. மங்கையர், சந்நியாசி, வானப்பிரத்தன் மனைவி, பிரமசாரி இவர்கள் நீரிற் குழைத்து அணியலாகாது.

விபூதியிற் பெரிதான தீர்த்தங்களும், செல்வங்களும்,

ஔஷதங்களுமில்லை. விபூதி சகல வியாதிகளையும், நல்வினை தீவினைகளையும், பிறப்பிறப்புக்களையும், பைசாச பீடிதத்தையும் நீக்கும். விபூதி சகல தீர்த்தங்களில் மூழ்கிய பலனையும், நூறுயாகங்களியற்றிய பலனையும் மூன்று லோகங்களையுந் தானஞ் செய்த பலனையுந்தரும். விபூதி தரிப்போர் சிவசொரூபமேயாவர். அவர் பின்னே சிவபெருமான் உமாதேவியோடு திரிவர். முத்தியைத் தரக்கூடிய மருந்து விபூதியேயென்பது நிச்சயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருச்சிற்றம்பலம்

3. உருத்திராக்க மகிமை

†தாரகன், தாரகாக்ஷன், வித்துன்மாலி என்னும் மூன்று அசுரர்களும் பிரமதேவனை நோக்கி, கோடி வருஷம் அரிதாகிய தவம்புரிந்து, பொன் வெள்ளி இரும்புகளாலாகிய மூவரண்கள் முறையே, சுவர்க்கம், அந்தரம், பூமியென்னும் மூன்று இடங்களிலும் நிலைபெற்றிருந்து, வேண்டுமிடங்கட்கு உடன் வரவும். அவை ஆயிரம் வருஷத்திற்கொரு முகூர்த்த காலம் ஒன்று சேரவும், அந்தக் காலத்தில் ஒரே பாணத்தால் மூன்றையும் அழித்தாலன்றி அழியாதிருக்கவும், விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் தம்மோடெதிர்க்கில் அவர்கள் தோற்றோடவும் வரம் பெற்று, மயனால் பொன், வெள்ளி, இரும்பு என்னும் மூன்று உலோகங்களால் மூன்று

† கமலாக்ஷன் எனவுங் கூறுவர்.

மதில்களையுடைய (திரிபுரமென்னும்) மூன்று நகரங்களை முறையே சுவர்க்கம், அந்தரம், பூமியென்னும் மூன்று இடங்களிலும் அமைத்து, அவற்றிலிருந்து கொண்டு பிரமன் முதலிய எல்லாத் தேவர்களையுந் துன்பப்படுத்தி வந்தனர். இவர்களியற்றுந் துன்பத்திற்காற்றாத பிரமன், விஷ்ணு, இந்திரன் முதலிய எல்லாத் தேவர்களும் பரமேசுவரனை நோக்கி ஆயிரந் தேவ வருஷம் அரிதாகிய தவம் புரிந்தனர். பரமேசுவரன் தேவர்கள் புரிந்த அருந்தவத்துக்கிரங்கி அங்கு எழுந்தருளினர். தேவர்கள் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளில் அடியற்ற மரம்போல் விழுந்து நமஸ்கரித்து, தேன்நிறைந்த வாசனையையுடைய கொன்றைமாலையணிந்த சிவந்த சடாபாரத்தையுடைய எம்பெருமானே, அடியேங்களுக்கு முப்புரத்தசுரர்களால் நிகழுந் துன்பங்களை நீக்கியருள வேண்டுமென விண்ணப்பஞ் செய்தனர். சிவபெருமான் அஞ்சேல் அஞ்சேல் என மூன்று திருக்கண்களாலும் *ஆயிரந்தேவ வருஷம் தேவர்களைப் பார்த்தருளினர். அப்போது அக்கண்களிலிருந்து நீர்த்துளிகள் தோன்றின. அவற்றுள்,

சூரிய வடிவாகிய வலக்கண்ணிற்றோன்றிய நீர்த்துளிகளில் பன்னிரு கபில நிற உருத்திராக்கமரங்களும், சந்திர வடிவாகிய இடக்கண்ணிற்றோன்றிய நீர்த்துளிகளில் பதினாறு வெண்ணிற உருத்திராக்கமரங்களும், அக்கினி வடிவாகிய நெற்றிக் கண்ணிற்றோன்றிய நீர்த்துளிகளில் பத்து கருநிற உருத்திராக்க மரங்களுமாக முப்பத்தெட்டு வித

*ஆயிரந்தேவவருஷம்-சிவபெருமானுக்குச் சிறிது காலம்.

மரங்கள் உற்பவித்தன. இவற்றுள் கபிலநிற உருத்திராக்க மரத்திலிருந்துசெந்நிற உருத்திராக்க மரமும், அந்தச் செந்நிற உருத்திராக்க மரத்திலிருந்து பொன்னிற உருத்திராக்க மரமும் உண்டாயின.

இந்த ஐந்து வகை மரங்களிலும் கபில நிறமணி, செந்நிற மணி, பொன்னிற மணி, வெண்ணிற மணி, கருநிற மணியென ஐவகைப்படும் உருத்திராக்கமணிகள் உற்பவித்தன. சிவபெருமான் அந்த உருத்திராக்க மணிகளை தேவர், முனிவர் முதலிய யாவரையும் அணிந்து கொள்ளும்படி கட்டளையிட்டருளினர். பிரமன் விஷ்ணு இந்திரன் முதலிய அனைவோரும், அவற்றைப் புனைந்து துன்பம் நீங்கிச் சிவபுண்ணியப் பேற்றைப் பெறுவாராயினார். இதனால் உருத்திராக்கமணி சிவசின்னங்களுளொன்றாயின.

முற்கூறிய மரங்களில் (நேபாள தேசத்திலே) விளைகின்ற உருத்திராக்க மணிகளில் உன்னதமுடைய பக்கமே முகமெனவும், உன்னதமில்லாத பக்கமே யடியெனவுங் கூறுவர். அந்த மணிகளின் முககணி தங்களை அவற்றிலுள்ள இரேகைகளால் அறிய வேண்டும். இந்த மணிகளின் மூலம் பிரமதேவரும், நாளம் விஷ்ணு மூர்த்தியும், முகம் உருத்திர மூர்த்தியும், கேசரங்கள் சகல தேவதைகளுமாம்.

வெண்ணிறமணி, கபிலநிற மணி, செந்நிறமணி, பொன்னிறமணி, கருநிறமணி என்னும் ஐவகைமணிகளுள்ளும் ஒருமுக மணி, இரண்டு முகமணி,

மூன்று முகமணி, நான்கு முகமணி, ஐந்து முகமணி, ஆறு முகமணி, ஏழுமுகமணி, எட்டு முகமணி, ஒன்பது முகமணி, பத்து முகமணி, பதினொரு முகமணி, பன்னிரண்டு முகமணி, பதின்மூன்று முகமணி, பதினான்கு முகமணி, பதினைந்து முகமணி, பதினாறு முகமணியென பதினாறு வகையுண்டு. இரண்டு மணி ஒன்று சேர்ந்திருந்தால் அதைச் சத்தியும் சிவமும் ஒன்றென்னும் உண்மையை விளக்கும் வடிவு வாய்ந்த கௌரிசங்கமணியென்பர்.

வெண்ணிறமணி அந்தண சாதியெனவும், பொன்னிறமணியும் செந்நிறமணியும் க்ஷத்திரிய சாதியெனவும், கபிலநிறமணி வைசிய சாதியெனவும், கருநிறமணி சூத்திரசாதியெனவும் நூல்கள் கூறுகின்றன. வெண்ணிறமணி பிராமணரும், கபில நிறமணியும் செந்நிறமணியும் க்ஷத்திரியரும், பொன்னிறமணி வைசியரும், கருநிறமணி சூத்திரரும் அணிந்து கொள்ள வேண்டுமாம்.

ஒரு முகமணிக்குத் தற்பரசிவனும், இருமுகமணிக்குச் சீகண்ட பரசிவனும் சிவசத்தியும், மும்முகமணிக்கு மும்மூர்த்திகளும் அக்கினிதேவனும், நான்முகமணிக்குப் பிரமதேவரும், ஐம்முக மணிக்குக் காலாக்கினியுருத்திரனும், ஆறுமுகமணிக்குச் சண்முகக் கடவுளும், ஏழு முகமணிக்கு ஆதிசேஷனும் சத்தமாதர்களும்; எண்முகமணிக்கு விநாயகக் கடவுளும் அஷ்டவித்தியேஸ்வரர்களும், ஒன்பது முகமணிக்கு வைரவக் கடவுளும் கங்கை முதலிய நவதீர்த்தங்களும், பத்து முகமணிக்கு விஷ்ணுமூர்த்தியும் பத்துத்திக்குப் பாலகர்களும், பதினொரு முகமணிக்குப்

பதினொரு ருத்திரரும், பன்னிரு முகமணிக்குப் பன்னிரு சூரியரும் விஷ்ணுமூர்த்தியாகிய வசுதேவர் முதலிய பன்னிரு மூர்த்திகளும் பதின்மூன்று முகமணிக்குச் சிவபெருமானும் முருகக் கடவுளும் சதருத்திரர்களும் பதினான்கு முகமணிக்குச் சிவமும் சத்தியும் மநுக்களும், பதினைந்து முகமணிக்குச் சதாசிவமூர்த்தி சந்திரன் வருணன் முதலியோர்களும், பதினாறு முகமணிக்குச் சிவபெருமான் விஷ்ணுமூர்த்தி பிரமதேவர் முப்பத்து முக்கோடிதேவர் முதலிய அனைவோர்களும் அதி தேவதைகளாவர்.

ஒரு முகமணி பிரமஹத்தியைத் தீர்க்கும். இருமுகமணி கோஹத்தியைப் போக்கும், மும்முகமணி ஸ்திரீ ஹத்தியை நீக்கும், நாலுமுகமணி நரஹத்தியைத் தொலைக்கும், ஐம்முகமணி புணரத்தகாதவர்களைப் புணர்ந்த பாவத்தையும் புசிக்கத்தகாதவற்றைப் புசித்த பாவத்தையுந் தவிர்க்கும். ஆறுமுகமணி பிரமஹத்தியை யொழிக்கும். ஏழுமுகமணி பொன்திருடிய பாவத்தையும் பசுஹத்தியையும் தகிக்கும், எண்முகமணி குருபத்தினியைப் புணர்ந்த பாவத்தையும் பொன் திருடிய பாவத்தையும் பிறரன்னங் கவர்ந்துண்ட பாவத்தையும்(துலாபுருடதானம், இரணியகருப்பதானம், திலபதுமதானம், சொன்னபூமிதானம், சொன்னதேனுதானம், இலக்குமிதானம், திலதேனுதானம், சகத்திரகோதானம், இரணியவசுவதானம், இரணியகன்னிகாதானம், சொன்னகசதான முதலிய) தானங்கள் வாங்கிய பாவத்தையுங்களையும். ஒன்பது முகமணி ஆயிரம் உயிர்வதைப் பாவத்தையும் நூறு பிரமவதைப் பாவத்தையும் பூதப்பை சாசபீடிதத்தையும் சர்ப்பம் முதலிய

விஷதோஷத்தையும் போக்கும்; (அணிமா, மகிமா, இலகிமா, கரிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் என்னும்) அஷ்ட மாசித்திகளையும் முத்தியையும் கொடுக்கும், பத்துமுகமணி நக்ஷத்திர தோஷத்தையும் கிரக தோஷத்தையும் விஷ தோஷத்தையும் பேய் பீடிதத்தையும் பிரமராக்கத் தீங்கையுந் தொலைக்கும். பதினொரு முகமணி ஆயிரம் அசுவமேதப் பலனையும் நூறுவாசபேயப் பலனையு இலட்சங்கோமேதப் பலனையும் அளிக்கும், பன்னி முகமணி துன்பத்தையும் மிருக பயத்தையும் நீக்கும்; அசு மேதப்பலனையும் பசுமேதப்பலனையும் சுவர் தானப்பலனையும் இஷ்டசித்தியையுந்தரும், பதின்மூன் முகமணி மாதா பிதா சகோதரர் கருவாதியவற்றின் கொலை பாவத்தைப் போக்கும; சர்வாபீஷ்டத்தையு சகலசித்தியையும் நல்கும். பதினான்கு முகமணி தேவ முனிவர் முதலியோர்களை வசப்படுத்தும்; சிவபதத்தை தரும், பதினைந்து முகமணி தீங்கனைத்தும் அகற்றும்; விஷ்ணு பிரமன் இந்திரன் முதலியோரது பதவிகளிலுள் போகவின்பங்களைத் தரும். பதினாறு முகமணி சாயுச்சிய முதலிய எல்லாவிதப் பேற்றையும் எளிதில் நல்கும் என் நூல்கள் முறையிடுகின்றன.

பரமசிவனது கிருபா நோக்கமான ஆன்மாக்களிடத்துற்ற, (ஆணவம், மாயை, காமிய என்னும்) மும்மலங்களையுந் தொலைத்து, அருளுருவாக் முத்தியையளிப்பது போல் பாசபந்தத்தையறுத்து, அருளொளியை விளைவித்து, முத்தியைத் தருதலால் அக்கம் எனவும்; மனத்திலுற்ற இருளையுந் துன்பத்தையுங்

கண்டித்தலால் கண்டி அல்லது கண்டிகையெனவும்; (சூரியனொளியைக் கவர்ந்து, மனதினிடங் கொடுத்து விளக்குங் கண்ணொளி மணிபோல்) சிவபெருமானின் அருளொளியைக் கவர்ந்து ஆன்மாக்களிடங் கொடுத்து, அகவிருளைத் தொலைத்து, ஞானவொளியை வளர்த்தலாலும், சிவபெருமானுடைய திருக்கண் களிற்றோன்றிய நீர்த்துளிகளிலுற்பவித்தமையாலும் கண்மணி யெனவும் பெயர் பெறும். உருத்திராக்கமணிகளை அணிந்து கொள்ளாமல் சந்தியா வந்தனம், சிவமந்திர செபம், சிவபூசை, சிவத்தியானம், சிவாலயதரிசனம், சிவபுராணம் படித்தல், சிவபுராணங் கேட்டல், தேவார திருவாசகமோதல், வேதாந்த சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் படித்தல், தீர்த்த மாடல், யாத்திரை போதல், சிவ விரதமநுட்டித்தல், யாகமியற்றல், சிராத்தாதி தானமளித்தல் முதலியவை செய்யின் அவற்றின் பலன் சித்தியாகாவென்பது திண்ணம்.

குடுமி, சிரசு, இரண்டு காதுகள், உட்கழுத்து, கழுத்து, இரண்டு புயங்கள், இரண்டு மணிக்கட்டுகள், மார்பு, பூணூல் என்னுந் தானங்களுள் குடுமியில் ஒன்றும், சிரசில் இருபத்திரண்டு அல்லது முப்பத்தாறும், காதுகளில் ஒவ்வொன்றும் அல்லது அவ்வாறும், உட்கழுத்தில் ஒன்றும் அல்லது மூன்றும், கழுத்தில் முப்பத்திரண்டும், புயங்களில் தனித்தனி, பதினாறும், மணிக்கட்டுகளில் தனித்தனி பன்னிரண்டும், மார்பில் ஐம்பது அல்லது நூற்றியெட்டும், பூணூலில் ஒன்றும் (குடுமியும் பூணூலும் நீங்கலாக மற்றைய தானங்களில் அந்தந்தத் தானங் கொண்ட அளவும்) இருபத்தேழிழையாலாகிய வெண்பட்டு நூற்கயிறு, பருத்தி

நூற்கயிறு, பொன்சரடு, வெள்ளிச்சரடு என்பவற்றுள் இயன்றதொன்றில் முகத்தோடு முகமும் அடியோடு அடியும் பொருந்த இடையிடையே பொன்வில்லை, வெள்ளி வில்லை, தாமிரவில்லை, முத்துமணி, பவளமணி, பளிங்குமணி, வில்வக்குடுக்கையின் ஒட்டுவில்லை என்பவற்றில் கிடைக்கக்கூடியதையிட்டுக் கோர்த்து நுனி இரண்டையுஞ் சேர்த்து அதில் முகமணி கோர்த்து முடிச்சிட்டுப் புனைந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

சிகைக்கு ஒரு முகமணி அல்லது பதினொரு முகமணியும், தலைக்கு இரண்டு பதினொன்று பதினான்கு முகமணிகளும், காதுகளுக்கு ஐந்து ஏழு பத்து பன்னிரண்டு முகமணிகளும், கண்டத்துக்கு எட்டு முகமணிகளும், புயங்களுக்குப் பதின்மூன்று முகமணிகளும், (அப்புயங்களுள்) வலப்புயத்துக்கு ஆறு முகமணிகளும், இடப்புயத்துக்கு ஒன்பது முகமணிகளும், மணிக்கட்டுகளுக்கு ஒன்பது முகமணிகளும், மார்புக்கு எம்முகமணிகளும், பூணூலுக்கு நான்கு முகமணி அல்லது பதினான்கு முகமணியும் உரித்தாகுமென்பர்.

சிகை, காதுகள், உட்கழுத்து, பூணூல் இந்தத் தானங்களில் எப்போதும் நீக்கமில்லாமலும்; மற்றைத் தானங்களில் சந்தியாவந்தனம், சிவமந்திர செபம், சிவபூசை, சிவத் தியானம், சிவாலய தரிசனம், சிவபுராணம் படித்தல், சிவபுராணங்கேட்டல், சிவவிரதமநுட்டித்தல், தீர்த்தமாடல், யாகாதி கருமமியற்றல், சிராத்தாதி தானங் கொடுத்தல் முதலியவை செய்யுங் காலங்களிலும் உருத்திராக்கமணிகள்

அவசியந் தரித்திருத்தல் வேண்டும். சிகை, காதுகள், உட்கழுத்து, பூணூல் இவை நீங்கலாக மற்றைய தானங்களில் நித்திரையிலும், மலசல மோசனத்திலும், நோயிலும், சனனாசௌசு மரணாசௌசங்களிலும் உருத்திராக்கமணிகள் புனைந்திருத்தல் கூடாது.

எந்தச் சாதியிற் பிறந்தோரானாலும், எத்தன்மையுடையோரானாலும், எத்தொழிலைச் செய்வோரானாலும் உருத்திராக்கமணிவார்களாகில் அவர்கள் சிவன் முத்தர்களேயாம். ஆயிரம் உருத்திராக்கமணிந்தவர் சிவசொரூபமேயாவர். உருத்திராக்க மணிந்தவர்களின் பின்னே பிரமவிஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவர்கள் திரிவார்களாம். உருத்திராக்கமணிகளணிந்து கொண்டு ஸ்நானஞ் செய்யின் அவ்வுருத்திராக்கங்களிற்பட்டுக் கீழே விழுஞ்சலம் (சிவபெருமானுடைய சடாபாரத்திலிருந்து பூமியில் விழும்) ஆகாய கங்கையேயாம்.

உருத்திராக்கம் புனைந்தவர்கள் மூன்றரைகோடி தீர்த்தங்களில் மூழ்கிய பலனையும், அசுவமேத முதலிய எண்ணில்லாத யாகங்கள் செய்த பலனையும், ஏழுகோடி மஹாமந்திரங்களைச் செபித்த பலனையும், (நான்கு பக்கத்திலுஞ் சுவாலிக்கின்ற நான்கு அக்னிக்குண்டமும் மேலே அதிக வெப்பத்தோடு பிரகாசிக்கின்ற சூரியனுமாகிய) பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து அரிதாகிய தவம் புரிந்த பலனையும் விட எட்டுப் பங்கு அதிகமாகிய பலனையடைவார்கள்.

சுத்தமாகிய ஆசனத்தில் உருத்திராக்க மணிகளைச் சிவலிங்க வடிவமாகவமைத்து, பத்திர புஷ்பங்களால் அருச்சனை செய்து, வெற்றிலை பாக்கு, வாழைப்பழம், தேங்காய் மூடிகள் முதலியன வைத்து, நீர்மாற்றித் தூபதீபங்காட்டுதலாகிய பூசை செய்துவரின் அது சிவபூசைப்பலனைத் தரும். ஒன்று, ஐந்து, பதினொன்று, பதினான்கு, பதினாறு முகமணிகளைத் தினம் பூசிப்பது உத்தமோத்தமமாம்.

உருத்திராக்க மணிகள் கிடைக்காவிடில் மண், கல், மரம் என்பவற்றுள் உருத்திராக்கமணிகளைப் போல் முகமும், இரேகையும், அடியுந் தோன்றச் செய்து அணிந்து கொள்ளலாம். இவ்விதஞ் செய்யுமணிகள் பார்த்திவருத்திராக்கமணிகளெனப் பெயர் பெறும்; பொன்னிலும் உருத்திராக்கமணிகள்போற் செய்து புனைந்து கொள்வதுமுண்டு. அஃது ஆக்கினேய ருத்திராக்கமணியெனப் பெயர் பெறும்; இந்த இருவிதமணிகளணிந்தவர்களின் இருபத்தொரு வமிசத்தாரும் முத்தி பெறுவர். செய்து அணிந்து கொள்ளும் மணி தரும்பலனேயித்தகையதாயின் தானே உற்பத்தியான மணிகள் அணிந்து கொள்ளின் அம்மணிகள் தரும்பலனை அளவிட்டுக் கூற முடியாதென்பது நிச்சயம்.

உருத்திராக்க வடப்பொதி சுமக்கப்பெற்ற புண்ணியத்தால் கழுதை நூறு கற்பகாலம் கைலாசத்திலுற்றதென உபதேசகாண்டமும்; உருத்திராக்கந் தரிக்கப் பெற்ற புண்ணியத்தால் குரங்கு இராஜகுமாரனாகவும்,

உருத்திராக்க மணியப்பெற்ற புண்ணியத்தால் சேவற்கோழி மந்திரி குமாரனாகவும் பிறந்தார்களெனப் பிரமோத்தரகாண்டமும் கூறுகின்றன. பாவம் புண்ணியம் என்பதைப் பகுத்தறியும் அறிவில்லாத பறவையும் மிருகங்களும் விருப்பமின்றி வெறுப்போடு உருத்திராக்கந் தாங்கப் பெற்ற புண்ணியம் இத்தகையதென்றால் விருப்பத்தோடு உருத்திராக்க மணிந்து கொள்வோரின் புண்ணியத்தையாவர் கூற வல்லவர்.

நெல்லிக்கனி, இலந்தைக் கனி, கடலை இவை போன்ற பருமனுள்ளதாய் (சிங்கப்பூர்த் தீவிலே) விளைகின்ற உருத்திராக்க மணிகளிலே ஒரு வகை மணிகளாக நூற்றியெட்டு, நூற்றியைந்து, ஐம்பது, முப்பத்திரண்டு, முப்பது, இருபத்தெட்டு, இருபத்தேழு, இருப்பத்தாறு, இருபத்தைந்து, ஆறு, ஐந்து என்னும் கணக்குப்படி பொன்கம்பி, வெள்ளிக்கம்பி, தாமிரக்கம்பி என்பவற்றுள் இயன்றதொன்றில் முகத்தோடு முகமும் அடியோடு அடியும் பொருந்தக்கோர்த்து ஒன்றையொன்று தீண்டாதவண்ணம் இடையிடையே பூட்டிட்டுக்கட்டி இருதலையுஞ் சேர்த்து மேருவென்னும் முகமணி வைத்துச் செய்து கொள்ளுவதாகிய மாலைகளுள் செல்வத்தையும் புண்ணியத்தையும் விரும்பியவர்கள் நூற்றியெட்டு அல்லது முப்பது மணிகள் கொண்ட மாலையையும், போகமோட்சங்களைக் கருதியவர்கள் நூற்றியைந்து மணிகளடங்கிய மாலையையும், இஷ்டசித்தியைக் கருதியவர்கள் ஐம்பது மணிகளுள்ள மாலையையும், வெற்றியை விரும்பியவர்கள் முப்பத்திரண்டு மணிகள் கொண்ட மாலையையும், பலத்தையிச்சித்தவர்கள்

இருபத்தெட்டு மணிகளடங்கிய மாலையையும், தேவபதவியை யுத்தேசித்தவர்கள் இருபத்தேழு மணிகளுள்ள மாலையையும், செல்வ விருத்தியை நினைத்தவர்கள் இருபத்தாறு மணிகளடங்கிய மாலையையும், சிவசாயுச்சியத்தை யபேட்சித்தவர்கள் இருபத்தைந்து மணிகள் கொண்ட மாலையையும், சாந்தியைக் கோரியவர்கள் ஆறுமணிகள் கொண்ட மாலையையும், போகத்தை யுத்தேசித்தவர்கள் ஐந்து மணிகளுள்ள மாலையையும் செய்து வைத்துக்கொண்டு வீடு, மடம், பசுத்தொழு, நந்தவனம், மலை, தீர்த்தக்கரை, கோவில், சிவசந்நிதானம் முதலிய இடங்களிலிருந்து அந்த மாலையை வலக்கையிலுள்ள நடு மூன்று விரல்களிலிட்டுப் பிறர் காணாதபடி மேல்வஸ்திரத்தினால் மறைத்துப் பெருவிரலால் துறவிகள் மேனாக்கித் தள்ளியும் இல்லறத்தார் கீழ்நோக்கித் தள்ளியும் முகமணியாகிய நாயகமணியைக் கணக்கிற் சேர்க்காமல் ஸ்ரீ பஞ்சாக்கிர முதலிய சிவமந்திரசெபஞ் செய்யின் ஒன்று கோடியாம்.

கிரகஸ்தன் நூற்றியெட்டு மணியும் ஐம்பத்து நான்கு மணியும் இருபத்தேழு மணியும், துறவி இருபத்தைந்து மணியும் வெண்பட்டு அல்லது பருத்தி நூலிலே இருபத்தேழிழையாலாகிய கயிற்றிலே முகத்தோடு முகமும் அடியோடு அடியும் பொருந்தக் கோர்த்து ஒன்றையொன்று தொடா வண்ணம் இடையிடையே நாகபாசம், பிரமக்கிரந்தி, சாவித்திரி என்னும் முடிச்சுகளுள் இயன்றதொன்றையிட்டுக் கயிற்றின் நுனியிரண்டையுஞ் சேர்த்து நாயகமணி யென்னும்

முகமணி கோர்த்து முடிச்சிட்டு வைத்துக்கொண்டு சிவமந்திரசெபஞ் செய்துவரின் மிக்கவிசேடமாம்.

இரண்டு முகமணியும், மூன்று முகமணியும், பன்னிரண்டு முகமணியும், பதின்மூன்று முகமணியும் செபமாலைக்கு ஆகாவாம்; அன்றியும் ஒரே விதமாகிய முகங்களையுடைய மணிகளைய செபமாலைக்குக் கொள்ளல் வேண்டும்; பலவிதமாகிய முகங்களையுடைய மணிகளைச் செபமாலைக்குக் கொள்ளலாகாது.

திருச்சிற்றம்பலம்

முப்பொருள் விளக்கம்

முற்றிற்று.

அச்சுப்பணி :
பாரதி கம்ப்யூட்டர் ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ்,
தஞ்சை-6. போன் : 259269

தவத்திரு

திருக்களர் மு. சுவாமிநாத உபாத்தியாயர்

அவர்கள்

1911 இல் எழுதிய

"களப்பாள் சிவசேத்திர விளக்கம்"

1921 இல் எழுதிய

"சைவசமயமும் தமிழ்ப்பாடையும்"

என்னும் இரு நூல்களும்

மறுபதிப்புகளாக

வெளிவர இருக்கின்றன.

சைவசமயத்தின் உயர்வையும்

தமிழ் வழிபாட்டின் பெருமையையும்

அறிந்து கொள்ள விரும்பும் அன்பர்கள்

பொருள் உதவி செய்ய

வேண்டுகிறேன்.

முகவரி :

முனைவர் **இரெ. குமரன்**

18/17, காத்தூன் பீவி நகர்,

நாஞ்சிக்கோட்டைச் சாலை,

தஞ்சாவூர்–613 006.

தொலைபேசி எண். [04362] 256692

E-mail:kumaran310@rediff.com.